

vati dukaz znalecký a nezůstalo odvolací řízení neúplným (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), když se tak nestalo. Výrok znalce F-a, že by j a k o o b - c h o d n í k uhlím nebyl přijal bulety za kamenné uhlí, ježto jako obchodník uhlím nepokládá bulety a kamenné uhlí za totožné, — nemá v tomto sporu rozhodujícího významu, poněvadž žalovaná objednala kamenné uhlí nikoli jako obchodník uhlím, t. j. k dalšímu zcizení, nýbrž proto, že ho chtěla použiti jako topiva ve své továrně, — a v tom směru znalec Sch. podrobně vyložil a odůvodnil, že a proč bulety jsou jak co do výhřevnosti tak i co do použitelnosti k účelům topným výrobkem mnohem cennějším, než uhlí těžné; — a svědek K. potvrdil, že většina brněnských továren odebírá od žalující společnosti již mnoho let uhlí buletové a s nejlepším úspěchem ho používá. Žalovaná ovšem tvrdila, že není zařízena na topení buletovým uhlím a proto nemohla potřebovati zaslaných bulet. Zda tomu skutečně tak, nebylo zjištěno, ale neprovedení důkazu v té příčině nabízených není v dovolání vytýkáno jako nedostatek dovolacího řízení a již z toho důvodu nelze hleděti k onomu tvrzení žalované. Výtku, že odvolací soud proti spisům předpokládá, že žalovaná m o h l a upotřebiti buletového uhlí ve svém továrním závodě, není oprávněna, neboť odvolací rozsudek neobsahuje takového předpokladu, nýbrž poukazuje toliko k tomu, že se buletového uhlí v továrnách používá, což se spisy se shoduje. Proto tu není dovolacího důvodu Šu 503 čís. 3 c. ř. s. v té příčině uplatňovaného. Než i kdyby žalovaná skutečně nebyla mohla ve svém závodě potřebovati buletové uhlí, nebyla, jak správně vyložil soud odvolací, oprávněna, odepřiti přijetí zaslaných bulet. Objednat' prostě kamenné uhlí, ač podle ustanovení zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 260 sb. z. a n. a vyhlášek v úředním listě, jichž znalost u ní jakožto tovární podnikatelky, odkázané na používání uhlí, bylo předpokládati, věděti mohla a měla, že také kamenouhlé bulety jsou druhem kamenného uhlí, a to druhem cenným a všeobecně — i v továrnách — používaným. Nechtěla-li jich, měla je tudíž výslovně vyloučiti v žádosti za příděl, která, jak již uvedeno, zastupovala objednávku, a když tak neučinila, jdou následky jejího opomenutí na její vrub.

Čís. 2439.

Dala-li nemanželská matka dítě, nemohouc je sama vychovávat, na výchovu svým příbuzným, dlužno ohledně otázky, zda má býti dítě vydáno nemanželskému otci, užiti obdoby Šu 142 obč. zák. a chrániti v první řadě zájem dítěte.

(Rozh. ze dne 28. března 1923, R I 292/23.)

Žádost nemanželského otce, by mu bylo dáno do výchovy a opatrování dítě, jež dosud bylo ve výchově u matčiných rodičů, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zřejmé nezákonnosti (§ 16 nesp. řiz.) tu není. Jest pravda, že se v Šu 169 obč. zák. praví, že pokud matka dítěte, mimo manželství zro-

zené, přiměřeně jeho budoucímu poslání sama vychovávatí chce a m ů - ž e, nemá otec práva, jí je odejmouti. Praví se tam dále, že otec jest přes to povinen, platiti výživné, a konečně že kdyby bylo se obávati, že by výchovou matčinou blaho dítě mohlo utrpěti újmu, jest otec p o v i - n e n, matce dítě odejmouti a buď u sebe nebo na jiném bezpečném a slušném místě je zaopatřiti. Nějakých práv ono zákonné ustanovení nemanželskému otci tedy nepropůjčuje. Co se má státi, když nemanželská matka dítě sice řádně vychovávatí c h c e, ale nemůže, proto že jí v tom brání její zaměstnání, avšak o dítěto přes to řádně jest postaráno bezpečným a slušným opatřením u osoby třetí, jak tomu právě v tomto případě, kde dítěto od svého narození jest u rodičů matčiných a jest tam dobře opatrováno, občanský zákoník ani v §u 169 ani na jiném místě zvlášť nestanoví a dlužno proto dle §u 7 obč. zák. přihlížeti k případům obdobným, v zákoně přesně rozhodnutým. A takový obdobný případ řeší § 142 obč. zák., nově upravený §em 6, první dílčí novely k občanskému zákoníku, jenž stanoví, že v případě, že rozvedení nebo rozloučení manželé se nemohou dohodnouti o opatrování a výchově dítěta, r o z h o d n e s o u d, dbaje zvláštních okolností případu, zejména však blaha dítěte. Neporušily tedy nižší soudy zákon a zejména tak neučinil ani soud rekursní, když, třebaže bez přímého poukazu na toto zákonné ustanovení, vzhledem k tomu, že dítě jest u rodičů matčiných slušně a bezpečně opatřeno a že blaho jeho změny tohoto stavu nevyžaduje, nevyhověly žádosti nemanželského otce, by dítě, nyní již 9 let staré, bylo matce odňato a jemu odevzdáno, to tím méně, uváží-li se, že nemanželský otec, jemuž zákon nepropůjčuje otcovskou moc (§ 166 obč. zák.), nemůže míti více práv k dítěti, než otec manželský.

Čís. 2440.

Bylo-li utvořeno více podstat ku rozvrhu výtěžku z dražby movitostí dle dne nabytí práva zástavního, dlužno v pozdější podstatě rozpočítati úhradu dle poměru pohledávek, po srážce úhrady z dřívějších podstat.

V řízení, jež zavedeno bylo o souběžných nárocích věřitelů o rozvrhu výtěžku dražby movitostí, nelze přisouditi zvítězivšímu věřiteli útraty proti dlužníku.

(Rozh. ze dne 28. března 1923, R I 299/23.)

Proti manželům Václavu a Marii Š-ovým byly vedeny exekuce a zabaveny jim různé movité věci a to v tomto pořadí: Správcem úpadkové podstaty firmy M. G. drem Arnoštem W-em pro 497 Kč 46 h (vzrostlých úroky a útratami na 1016 Kč 46 h), (zástavní právo na věcech pol. 1 až 24, 30 až 33 a 35), firmou A. B. pro 347 Kč 25 h (vzrostlých na 532 Kč 25 h), (právo zástavní na věcech pod pol. 25 až 29, 34), dále zmíněnou úpadkovou podstatou (pro touž pohledávku, jako na předmětech zprvu uvedených), okresní hospodářskou záložnou v N. pro 1063 Kč 56 h, vzrostlých na 1714 Kč 64 h a zmíněnou firmou A. B. pro shora uvedenou pohledávku (zástavní právo na předmětech pod pol. 36 až